

ministeren for lovforslaget. De nye regler var imidlertid uhyre udviklede, men efter en nærmere gennemlæsning måtte han indrømme, at det vist ikke var sandsynligt, at man med det givne system kunne have gjort reglerne meget enklere.

Helge von Rosen (RV) betragtede den hidtidige skatteordning med skattefri intervaller ved dødsfald som en oprindelig praktisk og human ordning. Efter indkomstbeskatningens forhøjelse og dens udvidelse til kapitalgevinster og indførelsen af lempelserne med frie afskrivninger var den hidtidige ordning imidlertid blevet helt absurd i sine virkninger. Kildeskattelovens ordning med kontinuerlig beskatning ved dødsfald havde rådet bod herpå, men havde samtidig rejst svære betænkeligheder, fordi arveudlæg sidestilledes med salg, således at der skulle udredes skat af urealiseret fortjeneste. Dette ville ofte føre til, at virksomhederne måtte sælges, og dette kunne igen skade investeringslysten til fordel for forsigtig henlæggelse af kontanter til betaling af skatterne. Man kunne tænke sig problemet løst ved en henstandsordning, men arbejdsudvalget havde summarisk sagt, at problemerne var for komplicerede til at kunne løses på denne måde. Lovforslaget tilfredsstillede kontinuitetsprincippet, men der kunne rejses den indvending, at latente skattebyrder kunne skubbes fra generation til generation. Dette kunne imidlertid næppe være mere betænkeligt end det gældende beskatningssystem for aktieselskaber, hvor latente skattebyrder, knyttet til aktier eller driftsbygninger, kunne vokse sig stadig større uden nogen naturlig afslutning. Det foreslåede successionsprincip burde måske logisk udvides til gaver og arveforskud og i et vist omfang til indgåelse af kompagniskab. De radikale kunne tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Ömann (SF) udtalte sin tilfredshed med kildeskattelovens kontinuerte beskatning ved dødsfald, der havde udfyldt et alvorligt hul i skattelovgivningen. Regeringen havde imidlertid ikke syntes om den lighed i beskatningen, som derved var skabt, men dens lovforslag gik ud over al rimelighed, idet staten ved de foreslåede regler skulle berøves midler, som den direkte havde til gode ifølge den øvrige lovgivning. Det forekom ham, at man kunne sige, at princippet om kontinuitet nu foresloges forladt. I mange tilfælde ville skattekravet aldrig blive realiseret. Aktiverne ville ikke blive solgt, så længe der var chance for at opnå fortjeneste. Aktiverne med deres skattekrav kunne gå videre i arv, og en sådan evig skatteudsættelse ville han kalde skattefritagelse. Han var heller ikke tilfreds med, at man havde forringet beskatningen af privat skiftede boer og underlagt dem samme beskatningssystem som offentlig skiftede boer. Han konkluderede med at udtrykke beklagelse over det tilbageskridt, som lovforslaget efter hans opfattelse var udtryk for. Det særlige hensyn, at man ikke skulle slå sunde virksomheder i stykker, kunne klares ved at udbygge kildeskattelovens regler med en henstandsordning og ved at afskære krav fra ublu medarbejdere.